

AZ ÁTMENETI ÉVEK

A FÖLDKÖZI-TENGERI utazás alatt Jézus figyelmesen tanulmányozta a megismert embereket és a beutazott országokat, és nagyjából ekkortájt döntött véglegesen a földi életének hátralévő részéről. Eddigre teljes mértékben átgondolta és most már véglegesen is elfogadta azt a tervet, mely előírta, hogy zsidó szülőktől kellett megszületnie Palesztinában, és ezért önként visszatért Galileába, hogy kivárja az időt, amikor megkezdheti az igazság nyilvános tanítójaként teljesítendő életművét; tervezni kezdte a nyilvános pályáját az apja, József népének földjén, és tette ezt a maga szabad akaratából.

² Jézus személyes és emberi tapasztalatból megállapította, hogy az egész római világban Palesztina a legjobb hely, ahol a földi életének utolsó fejezeteihez hozzáfoghat és az utolsó jeleneteket eljátszhatja. Most először töltötte el teljes megelégedéssel az a program, hogy nyíltan megmutathatja az igazi természetét és kinyilatkoztathatja az isteni személyazonosságát a zsidók és nem-zsidók körében a szülőföldjén, Palesztinában. Végérvényesen eldöntötte, hogy ugyanazon a vidéken fejezi be a földi életét és teljesíti be a halandói léttel járó létpályáját, ahol gyámoltalan csecsemőként az emberi tapasztalást megkezdte. Az urantiai létpályája Palesztinában, a zsidók között kezdődött, és úgy döntött, hogy az életét Palesztinában és a zsidók körében fejezi be.

1. A HARMINCADIK ÉV (KR.U. 24)

¹ Miután elbúcsúzott Gonodtól és Ganidtól Kharaxban (Kr.u. 23. decemberében), Jézus Uron keresztül tért vissza Babilonba, ahol csatlakozott az éppen Damaszkuszba tartó sivatagi úti csoporthoz. Damaszkusztól Názáretbe ment, és csak néhány órára állt meg Kapernaumban, ahol meglátogatta Zebedeus családját. Ott találkozott Jakab öccsével, aki valamivel korábban jött át, hogy Zebedeus hajóépítő műhelyében dolgozzon. Miután beszélt Jakabbal és Júdással (aki történetesen szintén Kapernaumban tartózkodott) és miután Jakab öccsére bízta a kis házat, melyet Zebedeus Jánosnak sikerült megvásárolnia, Jézus továbbment Názáretbe.

² A földközi-tengeri utazás végén Jézus elég pénzt kapott ahhoz, hogy a megélhetését csaknem a nyilvános segédkezésének megkezdéséig fedezze. De eltekintve a kapernaumi Zebedeustól és azoktól az emberektől, akikkel e rendkívüli utazáson találkozott, a világ sohasem tudta meg, hogy részt vett ezen az utazáson. A családja mindvégig azt hitte, hogy az idejét tanulással töltötte Alexandriában. Jézus sohasem erősítette meg őket e hitükben, és nyíltan sohasem cáfolta e félreértéseket.

³ A Názáretben való néhány heti ottléte alatt Jézus meglátogatta a családját és a barátait, eltöltött némi időt a javítóműhelyben József öccsével, de a legtöbb figyelmet Máriára és Ruth-ra fordította. Ruth ekkoriban már majdnem

tizenöt éves volt, és Jézus számára ez volt az első alkalom, hogy hosszabban elbeszélgesse vele azóta, hogy fiatal nővé lett.

⁴ Simon és Júdás is meg akart nőszülni a közeljövőben, azonban nem akarták azt Jézus beleegyezése nélkül tenni; ennek megfelelően mindketten elhalasztották az eseményt, bízva a legidősebb bátyjuk visszatérésében. Bár mindannyian Jakabot tekintették a család fejének a legtöbb dologban, amikor a házasságra került a sor, Jézus áldását akarták. Így Simon és Júdás kettős esküvőjére ebben az évben, vagyis Kr.u. 24 március elején került sor. Most már az összes idősebb gyermek házas volt; csak Ruth, a legkisebb, maradt odahaza Máriával.

⁵ Jézus elég rendszeresen és annak természetes rendje szerint látogatta a családjá egyes tagjait, de amikor mind együtt voltak, oly kevés mondanivalója akadt, hogy ezt a többiek szóvá is tették maguk között. Máriát különösen meghökkentette az elsőszülött fiának ez a szokatlanul különös viselkedése.

⁶ Nagyjából akkor, amikor Jézus Názáret elhagyására készülődött, a városon éppen áthaladó nagy úti csoport vezetője súlyosan megbetegedett, és Jézus, lévén, hogy több nyelvet is tudott, vállalta, hogy átveszi a helyét. Tekintettel arra, hogy az út miatt egy évig távol kellett lennie, és mivel már minden öccse házas volt és az anyja otthon élt Ruth-tal, Jézus családi tanácskozást hívott össze, melyen azt javasolta, hogy az anyja és Ruth költözzön Kapernaumba, abba a házba, melyet nemrégiben adott Jakabnak. Ennek megfelelően, miután néhány nappal később Jézus a csoporttal útnak indult, Mária és Ruth Kapernaumba költözött, ahol Mária életének hátralévő részéig a Jézus által a rendelkezésükre bocsátott házában éltek. József és családja pedig a régi názáreti házába költözött.

⁷ Ez az év a szokatlanabbak közé tartozott az Ember Fiának benső tapasztalásában; nagy előrelépést tett az emberi elméje és a benne lakozó Igazító közötti összhang kialakítása terén. Az Igazító tevékenyen dolgozott az elme gondolkodásának újjászervezésén és ama nagy eseményekre való felkészítésén, melyek az akkor már nem oly távoli jövőben előtte álltak. Jézus személyisége folyamatosan készült a világ irányában mutatandó hozzáállásbeli nagy átalakulásra. Ezek voltak az átmeneti idők, ama lény átmeneti időszaka, mely lény emberként megjelenő Istenként kezdte az életet, és aki éppen most készült arra, hogy Istenként megjelenő emberként teljesítse ki a földi létpályáját.

2. UTAZÁS A KÁSPI-TENGER VIDÉKÉRE

¹ Kr.u. 24. április elsején történt, hogy Jézus elindult Názáretből a szállítási útvonalon a Káspi-tenger vidéke felé. Az utazók csoportja, melyhez Jézus vezetőként csatlakozott, Jeruzsálemből Damaszkuszra és az Urmia-tó vidékén át Asszírián, Médián és Pártusföldön keresztül a Kás-

pi-tenger délkeleti vidékére tartott. Egy egész év eltelt, míg ezt az utat oda-vissza megjárta.

² Jézus számára ez az út egy újabb kalandos felfedezést és a személyes segédkezés lehetőségét jelentette. Érdekes élményben volt része az utazók alkotta családja — az utasok, az örök és a tevehajcsárok — mellett. A csoport által követett útvonal közelében élő sok férfi, nő és gyermek tudott gazdagabb életet élni annak eredményeként, hogy kapcsolatba került Jézussal, aki számukra, egy közönséges úti csoport rendkívüli vezetője volt. A személyes segédkezésének e lehetőségében részesülők közül nem mindenkinek vált ez a javára, de azoknak a túlnyomó többségéből, akik találkoztak és beszélgettek vele, a természetes életük hátralévő részére jobb ember vált.

³ A világban tett utazásai közül e Káspi-tengeri úton jutott Jézus a legközelebb a keleti világhoz és ez tette képessé, hogy jobban megértse a távol-keleti népeket. Sok és személyes kapcsolatot alakított ki az Urantia mindegyik fennmaradt emberfajtájával, kivéve a vöröset. Egyformán örömet lelte e különböző emberfajta és kevert népek mindegyike számára nyújtott segédkezésben, és mindegyik befogadta a hozzájuk elvitt élő igazságot. A távol-nyugati európaiak és a távol-keleti ázsiaiak egyformán figyeltek a reményről és az örökkévaló életéről szóló szavaira, és mindannyiukra egyforma hatást gyakorolt a közöttük oly kegyesen élt szeretetteljes szolgálatbeli és szellemi segédzési élet.

⁴ ¶ Az út minden tekintetben sikeres volt. Ez igen sajátos esemény volt Jézus emberi életében, mert az év során vezetői minőségben működött, ő volt a felelős a rábízott árúkért és az úti csoportot alkotó utasok biztonságáért. És e többes kötelességének hűségesen, eredményesen és bölcsen tett eleget.

⁵ A Káspi-tenger vidékéről való visszatéréskor Jézus az Urmia-tónál vált el a csoporttól, ahol valamivel több mint két hetet töltött. Egy későbbi úti csoport utasaként tért vissza Damaszkuszba, ahol is a tevetulajdonosok könyörögve kérték, hogy maradjon a szolgálatukban. Az ajánlatukat elhárította és csatlakozott a kapernaumi járathoz, s e célállomásra Kr.u. 25. április elsején érkezett meg. Názáretet többé már nem tekintette otthonának. Kapernaum lett Jézus, Jakab, Mária és Ruth otthona. De Jézus többé nem lakott a családjával; amikor Kapernaumban tartózkodott, Zebedeuséknál lakott.

3. AZ URMIAI ELŐADÁSOK

¹ Útban a Káspi-tenger felé Jézus néhány napos pihenőre és felüdülésre megállt Urmia régi perzsa városánál az Urmia-tó nyugati partján. Urmia közelében, a parttól nem messze elhelyezkedő szigetcsoport legnagyobb tagján egy nagy épület — egy előadóterem — állt, melyet a „vallási szellemnek” szenteltek. Ez az építmény valójában a vallások bölcséletének temploma volt.

² E vallási templomot egy gazdag urmiai kereskedő és az ő három fia építette. E férfit Cimboytonnak hívták, és az ősei között számos különféle nép fiát tartotta számon.

³ E vallási tanodában az előadások és a viták a hét folyamán minden délelőtt tíz órakor kezdődtek. A délutáni program három órakor kezdődött, és az esti vitákat nyolc órakor nyitották meg. Ezeket a tanórákat, vitákat és tanácskozásokat mindig Cimboyton vagy valamelyik fia vezette. A vallások e különleges tanhelyének alapítója úgy élt és halt meg, hogy sohasem fedte fel a személyes vallásos meggyőződését.

⁴ Jézus több alkalommal is részt vett ezekben a vitákban, és mielőtt elutazott volna Urmiából, Cimboyton megbeszélte Jézussal, hogy a visszaúton két hetet náluk töltsön és huszonnégy tanórát tart „Az Emberek Testvériségéről”, és hogy tizenkét részből álló, kérdéseket, eszmecserét és vitát magába foglaló esti programot szervez, különösen az előadásaival kapcsolatban és általában az emberek testvérisége tárgyában.

⁵ E megállapodásnak megfelelően Jézus megszakította a visszaúton és megtartotta ezeket az előadásokat. A Mesternek az Urantián elmondott minden tanítása közül ez volt a legmódszeresebb és a leginkább hivatalos. Sem előtte, sem utána soha nem adott közre oly sok dolgot egyetlen tárgyban, mint ami ezekben az előadásokban szerepelt és eszmecserékben előjött az emberek közötti testvériség tárgyában. A valóságban ezek az előadások az „Isten Országáról” és az „Emberek Országairól” szóltak.

⁶ A vallásbölcselet e templomának tagozatán több mint harminc vallás és vallástisztelet képviseltette magát. E tanítókat a saját vallási csoportjaik választották, támogatták és adtak nekik teljes felhatalmazást. Ekkoriban mintegy hetvenöt tanár volt a karon, és mindannyian tizenkét férőhelyes kunyhókban laktak. Minden újhholdkor e csoportokat véletlenszerűen átszervezték. A türelmetlenség, a békétlenkedő szellem, vagy bármely más magatartás, mely megzavarta volna a közösség zökkenőmentes működését, a békétlen tanító azonnali és rövid úton való eltávolítását vonta maga után. Minden különösebb teketória nélkül elküldték volna, és az őt felváltó tanító azonnal betölthette a helyét.

⁷ A különböző vallások e tanítói komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy kimutassák, mennyire hasonlók a vallásaik a jelen és a következő élettel kapcsolatos alapvető dolgokban. Csak egy tantételt kellett elfogadni ahhoz, hogy valaki helyet kapjon e karban — minden tanárnak olyan vallást kellett képviselnie, mely Istent — valamiféle legfelsőbb Istenséget — ismer. A karon öt olyan független tanár volt, aki nem képviselt egyetlen szervezett vallást sem, és Jézus is épp ilyen független tanítóként jelent meg előttük.

⁸ ¶ [Amikor mi, a közteslények, először elkészítettük a Jézus urmiai tanításairól szóló összefoglalót, véleménykülönbség alakult ki az egyházak szeráfjai és a haladás szeráfjai között abban, hogy vajon bölcs dolog-e ezeket a tanításokat az urantiai kinyilatkoztatásban közzétenni. A huszadik századi állapotok, melyek mind a vallási, mind az emberi kormányzást jellemzik, olyan nagy mértékben eltérnek a Jézus korabeliektől, hogy valóban nehéz volt

a Mester urmai tanításait az Isten országának és az emberek országainak problémáira vonatkoztatni úgy, hogy mindez jellemezze a huszadik századi világ helyzetét is. Sehogyan sem tudtunk a bolygó kormányzásában résztvevő eme két szeráfcsoporthoz számunkra egyaránt elfogadható beszámolót készíteni a Mester tanításairól. Végül a kinyilatkoztatási bizottság Melkizedek elnöke kijelölt egy, három fajtánkbeli egyedből álló bizottságot, hogy fejtse ki a nézetünket a Mester urmai tanításairól úgy, hogy az illeszkedjen az Urantián a huszadik században uralkodó vallási és politikai viszonyokhoz. Ennek megfelelően mi, a három másodfajú közteslény Jézus tanításaiból egy ilyen átdolgozást készítettünk, melyben újra közreadjuk a kijelentéseit úgy, hogy azokat a mai világviszonyokhoz szabtuk, és e kijelentéseket most akképpen adjuk közre, amint azokat a kinyilatkoztatási bizottság Melkizedek elnöke átszerkesztette.]

4. FŐHATALOM — ISTENI ÉS EMBERI

¹ Az emberek közötti testvériség alapja az Isten atyaként való elfogadása. Az Isten családja az Isten szeretetéből származik — az Isten maga a szeretet. Az Atya Isten istenmód szereti a gyermekeit, minden gyermekét.

² A mennyországnak, az isteni kormányynak, az alapja az isteni főhatalom ténye — az Isten szellem. Lévn, hogy az Isten szellem, ezért ez az ország szelleme. A mennyország nem anyagi, és nem is pusztán értelmi; az ország nem más, mint szellemi kapcsolat Isten és ember között.

³ Ha a különféle vallások elismerik az Atya Isten szellemi fennhatóságát, akkor minden vallás békében megférhet egymás mellett. Ha csak egy is közülük azt tartja magáról, hogy valamiben felsőbbrendű a többihez képest, és hogy kizárólagos hatalmat gyakorol a többi vallás felett, akkor az a vallás valószínűleg türelmetlen lesz a többivel vagy akár arra is vetemedhet, hogy üldözze a más vallások híveit.

⁴ A vallási béke — a testvériség — soha nem jöhet létre, hacsak az összes vallás teljesen le nem mond minden egyházi hatalomról és teljes mértékben fel nem adja a szellemi főhatalom minden formáját. Egyedül Isten a szellemi uralkodó.

⁵ A vallások közötti egyenlőség (a vallásszabadság) megteremtésének ára a vallási háborúk megvívása, hacsak az összes vallás meg nem egyezik abban, hogy minden vallási főhatalmat egyetlen emberfeletti szintnek adnak át, magának Istennek.

⁶ A mennyország az emberek szívében vallásos egységet (de nem szükségszerűen egyformaságot) teremt, mert az ilyen vallásos hívőkből álló minden vallási csoport megszabadul az összes egyházi hatalomra vonatkozó képzettől — a vallási főhatalomtól.

⁷ Az Isten szellem, és az Isten szellem-énjéből egy darabot az embernek ad, mely az ember szívébe költözik. Szellemileg minden ember egyenlő. A mennyországban nincsenek kasztok, osztályok, társadalmi rétegek vagy gazdasági csoportok. Minden ember testvér.

⁸ De amint szem elől tévesztitek az Atya Isten szellemi főhatalmát, valamelyik vallás ismét elsőbbséget fog követelni magának a többi kárára; és ekkor, ahelyett, hogy a földön béke és az emberek között jó szándék honolna, viszályok, ellenségeskedések, sőt vallási háborúk, de legalábbis a hívők között háborúskodások törnek ki.

⁹ Azok a szabad akarattal rendelkező lények, akik egyenlőnek tekintik magukat, előbb vagy utóbb próbára teszik uralom- és hatalomszerző képességeiket a többi ember és embercsoport kárára, hacsak kölcsönösen el nem ismerik, hogy mindannyian egy mindenek fölött álló hatalom fennhatósága alá tartoznak. Az egyenlőség elve sohasem hozhat békét, kivéve, ha mindenki kölcsönösen elismeri egy mindenek fölött álló főhatalom felügyelő befolyását.

¹⁰ Az urmai hívek viszonylagos békében és nyugalomban éltek egymással, mert teljesen feladták a vallási főhatalommal kapcsolatos mindenféle nézetüket. Szellemi értelemben mindannyian egy független Istenben hittek; társadalmi értelemben a teljes és megkérdőjelezhetetlen hatalmat a vezetőjük — Cimboyton — birtokolta. Jól tudták, hogy mi történe bármely tanítóval, aki a társai feletti irányítás megszerzésével próbálkozna. Az Urantián addig nem lehet tartós vallási béke, amíg minden vallási csoport önként le nem mond az isteni kegyeltséggel, a választott néppel és vallási főhatalommal kapcsolatos mindenféle képzetéről. Csak amikor az Atya Isten legfőbbé válik, akkor lesznek az emberek vallási értelemben testvérek és fognak vallási békében élni egymással a földön.

5. A POLITIKAI FŐHATALOM

¹ [Noha a Mesternek az Isten főhatalmáról szóló tanítása igazság — melyet csak bonyolít a világ vallásai között a későbbiekben vele kapcsolatosan megjelent vallás — a politikai felségjogról szóló nyilatkozatainak eléggé sajátos színezetet ad a nemzeti létnek az elmúlt ezerkilencszáz év alatti politikai fejlődése. Jézus idejében csupán két nagy világhatalom létezett — a római birodalom nyugaton és a hun birodalom keleten — s ezeket elég jól elszigetelte egymástól a pártus királyság, valamint a Káspi-tengeri és a turkesztáni területek közbenső vidékei. Ezért az alábbi ismertetésben viszonylag szabadon eltértünk a Mesternek a politikai felségjogról szóló urmai tanításainak lényegi elemeitől, ugyanakkor kísérletet teszünk e tanítások jelentését megmutatni úgy, ahogy azok a Krisztus utáni huszadik századbeli politikai főhatalom fejlődésének különösen nehéz szakaszára vonatkoztathatók.]

² ¶ Az Urantián a háború addig sohasem fog véget érni, amíg a nemzetek kitartanak a korlátlan nemzeti főhatalom csalóka képzeletével. Egy lakott világon a viszonylagos főhatalomnak csak két szintje létezik: az egyéni halandó szellemi szabad akarata és az emberiség, mint egész, együttes főhatalma. Az egyes emberi lény szintje és az egész emberiség szintje között mindenféle csoportosítás és társulás viszonylagos, átmeneti, és csak annyiban értékes, amennyiben hozzájárul az egyén, valamint a bolygói mindösszes —

vagyis az ember és az emberiség — boldogulásához, jólétéhez és fejlődéséhez.

³ A vallási tanítóknak mindig emlékezniük kell arra, hogy az Isten szellemi főhatalma meghalad minden közbenső és közvetett szellemi hűséget. Egykor a polgári vezetők majd megértik, hogy a Fenségesek uralkodnak az emberek országai felett.

⁴ A Fenségeseknek az emberek országai feletti ezen uralkodása nem valamely különösen kegyelt halandói csoportok külön előnyét szolgálja. Nincs olyan, hogy „választott nép”. A Fenségeseknek, a politikai fejlődés felügyelőinek az uralma olyan uralom, melynek rendeltetése, hogy előmozdítsa a legtöbb jót az összes ember legnagyobb sokasága számára a leghosszabb időtartamra.

⁵ A főhatalom hatalom, és szervezés révén erősödik. A politikai hatalom szerveződésbeli kiteljesedése jó és helyénvaló, mert arra irányul, hogy az egész emberiség egyre nagyobb részeit foglalja magába. De a politikai szervezetek ugyanezen növekedése problémát okoz a politikai hatalom kezdeti és természetes szerveződése — a család — és a politikai gyarapodás végső kiteljesedése — az egész emberiség kormánya, melyet az egész emberiség működtet, és amely az egész emberiségért van — közötti, minden közbenső szakaszban.

⁶ A politikai főhatalom a fejlődése során a családi csoportbeli szülői hatalomból indul ki és a családok szerveződése révén eljut a vérrokon nemzetségekhez, melyek különböző okokból törzsi egységekké egyesülnek — vérrokonság feletti politikai csoportosulásokat alkotnak. És a törzsek ez után az árucserre, a kereskedelem és a hódítások révén nemzetté egyesülnek, maguk a nemzetek pedig néha birodalommal olvadnak össze.

⁷ Ahogy a főhatalom a kisebb csoportoktól átveddik a nagyobb csoportokhoz, a háborúk mérséklődnek. Vagyis, a kisebb nemzetek közötti kisebb háborúk mérséklődnek, azonban a nagyobb háborúk lehetősége növekszik, ahogy a főhatalmat gyakorló nemzetek egyre nagyobbak lesznek. Ezt követően, amikor az ember már az egész világot felfedezte és elfoglalta, amikor már kevés nemzet marad, s ezek erősek és hatalmasak, akkor e nagy és feltehetően független nemzetek határai összeérnek, amikor már csak a világtergek választják el őket egymástól, akkor lesz előkészítve a terep a nagy háborúhoz, a világméretű összetűzésekhez. Az úgynevezett független nemzetek nem gyarapodhatnak anélkül, hogy összeütkezéseket okoznának és háborúkat váltanának ki.

⁸ A politikai főhatalomnak a családtól az egész emberiségig való fejlődésével járó nehézség abban a tehetetlenség-ellenállásban rejlik, mely minden közbenső szinten megnyilvánul. A családok alkalmanként dacoltak a nemzetséggükkel, míg a nemzetségek és törzsek gyakran aláásták a területi elvű állam főhatalmát. A politikai főhatalom minden egyes új és előremutató fejlődési mozzanatát zavarják és akadályozzák (és mindig is zavarták és akadályozták) a

politikai szerveződésben megvolt korábbi fejlődési „építkező szakaszok”. És ez azért van így, mert az emberi hűséget, ha már egyszer felkeltették, nehéz megváltoztatni. Ugyanaz a hűség, amely lehetővé teszi a törzs kifejlődését, megnehezíti a törzsfelletti szerveződés — a területi elvű állam — kialakulását. És ugyanez a hűség (hazafiság), amely lehetővé teszi a területi elvű állam kialakulását, nagyon megnehezíti az egész emberiség kormányának fejlődésbeli kialakulását.

⁹ A politikai főhatalom az önrendelkezés feladásából származik, elsőként az egyén által a családon belül, majd a családok és a nemzetségek révén a törzs és a nagyobb csoportok viszonylatában. Az önrendelkezés e fokozatos átadása a kisebbtől az egyre nagyobb politikai szerveződések számára, általában egyenletesen folyt keleten a Ming és a Mogul uralkodóház megalapítása óta. Nyugaton több mint ezer éven át érvényesült ez, egészen a világháború végéig, amikor is Európában egy szerencsétlen, visszafelé irányuló folyamat átmenetileg megfordította e rendes főirányt azáltal, hogy újra visszaállította számos kis csoport elveszített politikai főhatalmát.

¹⁰ Az Urantia addig nem élvezhet tartós békét, amíg az úgynevezett független nemzetek saját belátásuk alapján és teljesen le nem teszik a főhatalmukat az emberek testvériségének — az emberiség kormányának — a kezébe. A nemzetköziség — a Nemzetek Szövetségei — sohasem hozhatnak tartós békét az emberiségnek. A nemzetek világméretű szövetségei hatékonyan előzik meg a kisebb háborúkat és elfogadhatóan ellenőrzik a kisebb nemzeteket, de nem fogják megakadályozni a világháborúkat és nem is tudják ellenőrizni a három, négy vagy öt legerősebb kormányt. A valós viszályok közepette e világhatalmak egyike ki fog lépni a Szövetségből és hadat üzen. Nem akadályozhatják meg, hogy a nemzetek hadba lépjenek mindaddig, amíg a nemzetek a nemzeti főhatalom álságos vírusával fertőzöttek. A nemzetköziség egy lépés a helyes irányba. Egy nemzetközi rendfenntartó erő a kisebb háborúkat megakadályozza ugyan, azonban nem lesz hatékony a föld nagy katonai kormányai közötti nagy háborúk, összetűzések megelőzésében.

¹¹ Ahogy az igazán független nemzetek (nagy hatalmak) száma csökken, úgy növekszik a lehetőség az emberiség kormánya és az ilyen kormány iránti igény is így erősödik. Amikor csak néhány valóban független (nagy) hatalom marad, akkor vagy bele kell vágniuk a nemzeti (birodalmi) elsőségért folytatandó élet-halál harcba, vagy különben a főhatalom bizonyos előjogairól való önkéntes lemondás révén meg kell teremteniük a nemzetek feletti hatalom alapvető fontosságú magját, mely az egész emberiség valódi főhatalmának kezdetéül fog szolgálni.

¹² ¶ Addig nem köszönt be a béke az Urantián, amíg minden, úgynevezett független nemzet át nem ruhazza a hadviselés jogát az egész emberiség képviselői kormánya-ra. A politikai főhatalom a világ népeinél van meg eredendően. Amikor az Urantia összes népe megteremt egy világkormányt, akkor nyerik el a jogot és a hatalmat arra, hogy

az ilyen kormányt FÜGGETLENNÉ tegyék; és amikor ez a képviseleti vagy demokratikus világhatalom irányítja a világ szárazföldi és légi erőit, valamint haditengerészeteit, akkor jön el a béke a földön és érvényesül a jó szándék az emberek között — de előbb nem.

¹³ Hogy egy fontos tizenkilencedik és huszadik századi szemléltetést alkalmazzunk: Az Amerikai Egyesült Szövetség negyvennyolc állama régóta élvezi a békét. Nem háborúznak egymással. A főhatalmukat a szövetségi kormánynak adták át, és a háborúról való döntésen keresztül lemondtak minden, az önrendelkezés téveszméi iránti igényükről. Bár minden állam maga szabályozza a saját belső ügyeit, ez nem érinti a külkapcsolatokat, a vámokat, a bevándorlást, a katonai ügyeket, vagy az államközi kereskedelmet. Az egyes tagállamok nem foglalkoznak állampolgársági ügyekkel sem. A negyvennyolc állam csak akkor szenved a háború pusztításától, amikor a szövetségi kormány főhatalma valamiképpen veszélyben forog.

¹⁴ ¶ Mióta felhagyott a felségjog és az önrendelkezés kettős álokoskodásával, e negyvennyolc állam államközi békét és nyugalmat élvez. Az Urantia nemzetei is így fogják élvezni a békét, amikor szabadon leteszik a saját főhatalmukat egy, az egész világot irányító kormány — az emberek testvériségének főhatalma — kezébe. E világállamban a kis nemzetek éppoly erősek lesznek, mint a nagyok, éppen úgy, ahogy Rhode Island kis tagállamnak is két szenátora van az Amerikai Kongresszusban, akár csak a népes New Yorknak vagy a nagy Texas államnak.

¹⁵ E negyvennyolc tagállam korlátozott (állami) főhatalmát emberek teremtették meg és az az emberekért van. Az Amerikai Egyesült Szövetség államfeletti (nemzeti) főhatalmát az ezen államok között ott lévő, eredeti tizenhárom állam teremtette meg a saját javára és az emberek javára. Egykor majd az emberiség bolygói kormányának nemzetek feletti főhatalmát hasonlóan teremtik meg a nemzetek a saját javukra és minden ember javára.

¹⁶ A polgárok nem a kormányok jóléte érdekében születnek; a kormányok azok a szervezetek, melyeket az emberek javára alkottak és terveztek. A politikai főhatalom fejlődésének mindaddig nem lehet vége, amíg meg nem jelenik az összes ember főhatalmának kormánya. Minden más főhatalom viszonylagos értékkel bír, közbenső jelentőségű és alárendelt helyzetű.

¹⁷ A tudományos fejlődéssel a háborúk egyre pusztítóbbak lesznek, míg végül csaknem a faji öngyilkosság esz-közévé válnak. Hány világháborút kell megvívni és hány nemzetek szövetségének kell elbuknia, mire az emberek hajlandók lesznek felállítani az emberiség kormányát és elkezdik élvezni az állandó béke áldásait és az emberek közötti jó szándék — világméretű jó szándék — nyugalmat?

6. TÖRVÉNY, SZABADSÁG ÉS FÜGGETLENSÉG

¹ Ha egy ember függetlenségre — szabadságra — törekszik, akkor szem előtt kell tartania, hogy *minden* más

ember is ugyanilyen függetlenségre vágyik. Az ilyen, szabadságszerető halandók csoportjai nem tudnak egymással békében élni anélkül, hogy ne engedelmessé válnának azoknak a törvényeknek, szabályoknak és előírásoknak, melyek minden egyes személynek ugyanolyan fokú függetlenséget nyújtanak, s közben egyenlő mértékű függetlenséget biztosítanak minden halandótársnak. Ha egy ember teljesen szabad akar lenni, akkor a másiknak teljesen rabszolgának kell lennie. És a függetlenség viszonylagos jellege igaz társadalmilag, gazdaságilag és politikailag is. A függetlenség a polgárosodottság ajándéka, melyet a TÖRVÉNY kikényszerítése tesz lehetővé.

² A vallás teszi szellemileg lehetővé az emberek testvériségének felismerését, de megköveteli az emberiség kormányától, hogy szabályozza azokat a társadalmi, gazdasági és politikai problémákat, melyek az emberi boldogság és eredményesség e céljával együtt járnak.

³ Háborúk lesznek és háborús hírek fognak keringeni — nemzet nemzet ellen támad — mindaddig, amíg a politikai felségjogot nemzetállamok valamely csoportja felosztva és méltánytalanul birtokolja. Anglia, Skócia és Wales mindaddig harcolt egymással, míg végül feladták a saját főhatalmukat, átadva azt az Egyesült Királyságnak.

⁴ Egy újabb világháború fogja megtrágyítani az úgynevezett független nemzeteket arra, hogy valamiféle szövetséget alakítsanak ki, megteremtve ezzel a kisebb háborúk, a kisebb nemzetek közötti háborúk megelőzésének rendszerét. De a nagy háborúk mindaddig folytatódni fognak, amíg az emberiség kormányát létre nem hozzák. A világviszonylatú főhatalom akadályozza meg a nagy háborúkat — semmi más nem képes erre.

⁵ A negyvennyolc amerikai szabad állam békében él egymással. E negyvennyolc állam polgárai között ott vannak mindazok a különböző nemzetiségek és emberfajták, melyek az egymással folyton szembenálló európai nemzetekben élnek. Ezek az amerikaiak az egész világ csaknem minden vallását és szakadár vallási felekezetét képviselik, és mégis, itt, Észak-Amerikában békében élnek egymással. És mindez azért vált lehetővé, mert e negyvennyolc állam feladta a felségjogát és lemondott az önrendelkezés feltételezett jogainak minden képzetéről.

⁶ Ez nem a fegyverkezés vagy a leszerelés kérdése. A sorozás vagy az önkéntes katonai szolgálat kérdése sem visz el a világbéke fenntartásával kapcsolatos eme problémák gyökeréig. Ha az erős nemzetektől elvesztek minden fajta újkori gépi fegyvert és mindenféle robbanóanyagot, akkor ökölrel, kövekkel és bunkókkal fognak harcolni mindaddig, amíg ragaszkodnak a nemzeti főhatalom isteni jogának általuk alkalmazott téveszméihez.

⁷ A háború nem az ember legnagyobb és legszörnyűbb betegsége; a háború tünet, eredmény. Az igazi betegség a nemzeti felségjog vírusa.

⁸ Az urantiai nemzetek eddig még nem rendelkeztek valódi felségjoggal; a világháborúk dúlásaitól és pusztításaitól őket megvédeni képes főhatalmuk még sohasem volt.

Az emberiség bolygószerű kormányának megteremtésekor a nemzetek olyannyira nem adják fel a felségjogukat, hogy ténylegesen is egy valós, igaz és tartós világfőhatalmat hoznak létre, mely attól kezdve teljes mértékben képes lesz megvédeni őket minden háborútól. A helyi ügyeket a helyi kormányzatok intézik; a nemzeti ügyeket a nemzeti kormányok; a nemzetközi ügyeket pedig a bolygószerű kormányzat intézi.

⁹ Világbékét nem képesek fenntartani a szerződések, a külügyi tárgyalások, a külpolitikák, a szövetségek, az erőegyensúlyok, vagy bármilyen más, a nemzeti érület felségjogával való silány bűvészkedés. Világtörvényt kell létrehozni és azt világkormányának — az egész emberiség főhatalmának — kell betartatnia.

¹⁰ Az egyén messze nagyobb szabadságot fog élvezni a világkormány alatt. Ma a nagyhatalmak polgárait csaknem zsarnokian megadóztatják, szabályozzák és ellenőrzik, és az egyéni szabadságjogok jelenlegi csorbitásának nagyobb-részt vége szakad, amint a nemzeti kormányok hajlandók a nemzetközi ügyekkel kapcsolatos főhatalmukat a világot irányító kormányzatra bízni.

¹¹ A világviszonylatban működő kormány alatt a nemzeti csoportok valódi lehetőséget kapnak az igazi demokrácia személyes szabadságjogainak felismerésére és igénybevételére. Az önrendelkezés téveszméje megszűnik. A pénzügyek és a kereskedelem bolygószerű szabályozásával beköszönt a világbéke új korszaka. Hamarosan világnyelv is kialakul, és legalább lesz valamiféle remény egy valamikori világvallásra — vagy vallásokra, világviszonylatban.

¹² A közösségi biztonság sohasem fog békét hozni mindaddig, amíg a közösség magába nem foglalja az egész emberiséget.

¹³ A képviseleti emberiség-kormány politikai főhatalma tartós békét fog eredményezni a földön, és az emberek szellemi testvérisége mindörökké biztosítani fogja az összes ember közötti jó szándékot. És nincs más módja annak, hogy a béke a földön megvalósuljon és a jó szándék az emberek között érvényre jusson.

* * *

¹⁴ Cimboyton halála után a fiai nagy nehézségekkel szembesültek, amikor fenn akarták tartani a békés tagozatot. A jézusi tanítások hatása sokkal nagyobb lett volna, ha a későbbi keresztény tanítók, akik beléptek az urmiai karba, több bölcsességet mutattak volna és több türelmet gyakoroltak volna.

¹⁵ Cimboyton legidősebb fia a filadelfiai Abnerhez fordult segítségért, de Abner választása a tanítók személyét illetően felettébb szerencsétlen döntés volt annyiban, hogy ellenszegülőknél és hajthatatlanoknak minősültek. E tanítók arra törekedtek, hogy a vallásukat a többi hit fölül helyezték. Soha nem is gyanították, hogy az utazó csoport vezetőjének sokat idézett tanításai magától Jézustól erednek.

¹⁶ Ahogy nőtt a zavar a karon, a három fivér megvonta a pénzügyi támogatást, és öt évvel később a tanhely bezárt.

Később újra megnyitották Mitrász-templomként és végül az egyik duhaj ünneplés következtében leégett.

7. A HARMINCEGYEDIK ÉV (KR.U. 25)

¹ A Káspi-tengeri útról visszatérve Jézus már tudta, hogy a világljáró útjai véget értek. Már csak egy utazást tett Palesztinán kívül, s ennek úti célja Szíria volt. Egy rövid kapernaumi látogatás után néhány napra elment Názáretbe is. Április közepén indult el Názáretből Tiruszba. Onnan továbbutazott északra, néhány napot eltöltött Szidonban is, de az úti célja Antiókhia volt.

² Ez az év Jézus magányos vándorlásaival telt Palesztinában és Szíriában. Ezen egyévnél utazás alatt különféle neveken ismerték meg őt az ország különböző részeiben: ő volt a názáreti ács, a kapernaumi hajóépítő, a damaszkuszi írástudó és az alexandriai tanító.

³ Antiókhiaiban az Ember Fia két hónapig lakott, dolgozott, figyelt, tanult, időzött, segédkezett, és mindvégig ismereteket szerzett arról, hogy miként él, gondolkodik, érez az ember, és miként viszonyul az emberi lét környezetéhez. Ebből három hetet sátorkészítőként dolgozott. Tovább maradt Antiókhiaiban, mint az útja során bármely más helyen. Tíz évvel később, amikor Pál apostol Antiókhiaiban hirdette a tant és a követőitől hallott a *damaszkuszi írástudó* tantételeiről, nemigen tudta, hogy a tanítványai már hallották a hangját, és hallgatták a tanításait, a Mesternek magának.

⁴ Antiókhiaiból Jézus a tengerparton dél felé utazott Cezáreába, ahol eltöltött néhány hetet, majd továbbment a partvidéken Joppába. Joppából szárazföldi úton utazott Jamniába, Asdodba és Gázába. Gázából szárazföldi úton jutott el Beersebába, ahol egy hetet töltött.

⁵ Jézus ez után kezdte meg a magánszemélyként való utolsó körutazását, mely útvonal Palesztina közepén át vezetett, kiindulva a déli Beersebából az északi Dán felé. Az északi útja során megállt Hebronban, Betlehembben (ahol meglátogatta a szülőhelyét), Jeruzsálemben (nem ment el Betániába), Beerotba, Lebonába, Sikárba, Sikembe, Szamariába, Gebába, En-Gannimba, Éndórba, Mádonba; Magadánon és Kapernaumon át ment tovább észak felé; és Merom vizeit kelet felől kerülve jutott el Karahtán át Dánba, vagy másként Cezárea-Filippibe.

⁶ A benne lakozó Gondolatigazító most arra vezette Jézust, hogy elhagyja az emberek lakta helyeket és elvonuljon a Hermon-hegyre, hogy befejezhesse az emberi elméje feletti uralom megszerzésének munkáját és teljesítse feladatát, hogy magát teljesen a földi létpályája hátralévő részének szentelje.

⁷ A Mester urantiai földi életében ez volt az egyik leginkább szokatlan és rendkívüli időszak. Egy másik és nagyon hasonló élményt akkor élt át, amikor egyedül tartózkodott a Pella közelében lévő hegyekben, röviddel a megkeresztelését követően. A Hermon-hegyen elszigeteltségben töltött ezen időszak jegyezte a tisztán emberi létpályájának

lezárulását, azaz, a halandói alászállásának a gyakorlati értelemben vett befejeződését, míg a későbbi elvonulás jelentette az alászállás istenibb szakaszának kezdetét. És Jézus egyedül élt az Istennel hat héten át a Hermon-hegy oldalában.

8. A HERMON-HEGYI ELVONULÁS

¹ Miután eltöltött némi időt Cezárea-Filippi szomszédságában, összekészítette az ellátmányát, vásárolt egy teherhordó állatot és felbérelt egy Tiglát nevű legényt, s elindult a damaszkuszi úton abba a faluba, melyet egykor Beit Jennek hívtak, s amely a Hermon-hegy lábánál helyezkedett el. Itt Kr.u. 25 augusztusának közepe táján rendezte be a szálláshelyét, és az ellátmányát Tiglátra bízva, elindult a hegy elhagyatott emelkedőin felfelé. Tiglát ezen az első napon elkísérte Jézust a hegyre egy megjelölt helyig, mely mintegy ezernyolcszáz méterrel a tengerszint felett volt, ahol is egy tárolót építettek kőből, ahová Tiglátnak hetente két alkalommal ételmelet kellett elhelyeznie.

² Az első napon, miután Tiglát elment, Jézus csak egy rövidebb útszakaszt tett meg a hegyen felfelé, amikor is megállt imádkozni. Egyebek között arra kérte az Atyát, hogy küldje vissza az Őrangyal-szeráfot, hogy „Tigláttal legyen”. Azt kérte, hogy a halandói lét valóságaival való utolsó küzdelméhez egyedül foghasson hozzá. És a kérését teljesítették. A nagy megmérettetésnek úgy fogott hozzá, hogy egyedül a benne lakozó Igazító mutatott neki irányt és tartotta meg.

³ ¶ Jézus jól beosztotta az ételt, amíg a hegyen tartózkodott; egyszerre csak egy vagy két napon át tartózkodott az ételtől. Azok az emberfeletti lények, akikkel e hegyen találkozott és akikkel szellemében megküzdött és akiket erővel legyőzött, *valóságosak* voltak; ők voltak a Satania csillagrendszerbeli fő ellenségei; nem alaptalan képzelgések voltak, melyek egy legyengült és éhező halandó értelmi elkalandozásából származnak, aki nem képes különbséget tenni a valóság és a zavart elme káprázatai között.

⁴ Jézus augusztus utolsó három hetét és szeptember első három hetét töltötte a Hermon-hegyen. E hetek alatt befejezte ama halandói feladatát, hogy elérje az elme-megértés és a személyiség-szabályozás köreit. A mennyei Atyjával való bensőséges együttlét ezen időszaka alatt a benne lakozó Igazító is teljesítette a kijelölt szolgálatokat. E földi teremtmény halandói célja ott eléretett. Ez után már csak az elme és az Igazító összehangolódásának végső szakasza volt hátra.

⁵ A paradicsomi Atyával való, több mint öt hetes megszakítás nélküli együttlét után Jézus teljesen meggyőződött a természetéről és tudatosult benne a tér-idő személyiség-megnyilatkozás anyagi szintjei feletti győzelmének bizonyos volta. Teljes mértékben hitt abban, hogy az isteni természete felülkerekedik az emberi természetén, és nem habozott ezt tudatosítani sem.

⁶ ¶ A hegyi elvonulásának vége felé Jézus arra kérte az Atyját, adjon neki engedélyt arra, hogy az Ember Fiaként,

József-fia-Jósuaként egyeztetést tarthasson a sataniabeli ellenségeivel. Az engedélyt megkapta. A Hermon-hegyen való ottlétének utolsó hetén történt meg a nagy megkísértés, az egyetemes próbatétel. Sátán (Lucifer képviselőjében) és a lázadó Bolygóherceg, Kaligasztia volt jelen Jézus mellett és teljesen láthatók voltak a számára. És e „megkísértés”, az emberi hűség e végső próbája a lázadó személyiségek megtévesztései közepette nem élelemmel, templomtornyokkal vagy önhitt tettekkel volt kapcsolatos. Nem volt köze e világi országokhoz, de köze volt egy fenséges és dicsőséges világegyetem főhatalmához. A feljegyzéseik jelképes ábrázolása a gyermekien gondolkodó világnak szólt a fejletlen korszakokban. És a későbbi nemzedékeknek meg kell érteniük, hogy milyen nagy küzdelmen ment keresztül az Ember Fia azon a mozgalmas napon a Hermon-hegyen.

⁷ A Lucifer küldöttei által tett számos ajánlatra és ellenjavaslatra Jézus csak ezt a választ adta: „Legyen meg az én paradicsomi Atyám akarata, és téged, lázadó fiam, ítéljenek meg a Nappalok Elődei istenien. Én a Teremtő-atyád vagyok; és aligha ítéltetek feletted igazságosan, és az én irgalmamat már durván elutasítottad. A nagyobb világegyetem Bíráinak ítéletére adlak téged.”

⁸ Minden, Lucifer által javasolt kiegyezésre és szükségmegoldásra, a megtévesztési alászállással összefüggő minden ilyen megtévesztő javaslatra Jézus csak annyit válaszolt, hogy „A paradicsomi Atyám akarata legyen meg”. És amikor a megpróbáltatás véget ért, a tőle elszakadt Őrangyal-szeráf visszatért Jézushoz és segédkezett mellette.

⁹ ¶ Egy késő nyári délutánon, a fák között és a természet csendjében, a nebadoni Mihály elnyerte a világegyetem feletti elvitathatatlan főhatalmat. Azon a napon teljesítette a Teremtő Fiak számára előírt feladatot, hogy teljesen megélje a megtévesztült életet a halandói húsvér testhez hasonlatos alakban az idő és tér evolúciós világain. E nagy jelentőségű eredmény világegyetemi bejelentésére nem került sor egészen a megkeresztelése napjáig, mely hónapokkal később történt meg, valójában azonban minden azon a napon, a hegyekben ment végbe. És amikor Jézus lejött a Hermon-hegyi elvonulásából, a Lucifer-féle lázadást a Sataniában és a Kaligasztia-féle elszakadást az Urantián gyakorlatilag felszámolták. Jézus megfizette az utolsó árat, amit tőle megköveteltek azért, hogy megkapja a világegyetem feletti főhatalmat, mely önmagában rendez minden lázadó helyzetét és biztosítja, hogy minden ilyen felfordulást (ha valaha is megtörténnek) rövid úton és hatásosan kezeljenek. Ebből tehát látható, hogy Jézusnak az úgynevezett „nagy megkísértése” valamivel a megkeresztelése előtt történt és nem ezen esemény után közvetlenül.

¹⁰ Jézus a hegyi elvonulásának végén, amikor a levonulásra készült, találkozott Tigláttal, aki éppen felfelé tartott az étellel. Visszafordítva őt, csak ennyit mondott: „A nyugalom időszaka véget ért; vissza kell térnem az Atyám dolgozóhoz.” Csendes és nagyot változott ember képét mutatta az úton, ahogy Dánba visszafelé tartottak, ahol is búcsút vett a legénytől, és a szamarat is nekiadta. Ezután dé-

li irányban ment tovább, Kapernaum felé, ugyanazon az úton, amelyen jött.

9. A VÁRAKOZÁS IDŐSZAKA

¹ Ekkor már nyár vége felé járt az idő, nagyjából az engesztelés napja és a sátoros ünnep környékén. Jézus tartott egy családi tanácskozást Kapernaumban szombaton és Jeruzsálemben a következő napon indult el Jánossal, a Zebedeus fiával, s a tavat keletről kerültk és Geraszán át a Jordán völgyében haladtak. Az út során a társával folytatott beszélgetésekből János megállapította, hogy Jézus nagyon megváltozott.

² Jézus és János Betániában Lázárnál és leánytestvéreinél állt meg éjszakára, és másnap korán reggel folytatták útjukat Jeruzsálemben. Csaknem három hetet töltöttek a városban és annak környékén, legalábbis János így tett. János sokszor egyedül ment be Jeruzsálemben, miközben Jézus a közeli hegyekben járt és sok alkalommal merült bensőséges szellemi együttletbe a mennyei Atyjával.

³ Mindketten jelen voltak az engesztelés napi ünnepélyes istentiszteleteken. Jánosra nagy hatást tettek a mindenkori zsidó vallási szertartás e napi elemei, Jézus azonban elgondolkodó és csendes szemlélője maradt az eseményeknek. Az Ember Fia számára siralmas és szánalmas volt ez az előadás. Ő úgy tekintett minderre, mint a mennyei Atyja jellemének és sajátosságainak hamis beállítására. Az e napi történéseket úgy tekintette, mint az isteni igazságosság tényeinek és a végtelen kegyelem igazságainak megcsúfolását. Égett a vágytól, hogy szabad folyást engedjen az Atyja szeretetteljes jellemével és világegyetembeli irgalmas működésével kapcsolatos valóságos igazság kinyilvánításának, de a hűséges Nevelője arra intette, hogy az ő ideje még nem jött el. De azon az éjszakán, Betániában, Jézus elejtett számos, Jánost erősen felkavaró megjegyzést; és János sohasem értette meg a valódi jelentőségét annak, amit Jézus azon az estén a jelenlétükben mondott.

⁴ Jézus úgy tervezte, hogy a sátoros ünnep hetén végig Jánossal marad. Ez az ünnep egész Palesztinában éves munkaszüneti alkalom volt; ez volt a zsidó szabadságotól időszak. Bár Jézus nem vett részt szünidei vidámságokban, nyilvánvaló volt, hogy örömet és meglepetést talált abban, ahogy figyelte a fiatalok és az öregek vidám és boldog gondtalanságát.

⁵ Az ünneplés hetének közepén és mielőtt az ünnepeknek vége lett volna, Jézus elbúcsúzott Jánostól azzal, hogy vissza akar vonulni a hegyekbe, ahol jobban tanácskozhat a paradicsomi Atyjával. János vele akart tartani, de Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy az ünnepek végéig maradjon, mondván: „Nem kívánják tőled, hogy az Ember Fiának terhére hordozd; csak az őrszemnek kell ébernek

lennie, mialatt a város békésen alszik”. Jézus nem tért vissza Jeruzsálemben. A Betánia melletti hegyekben való csaknem egyheti magány letelte után indult vissza Kapernaumba. A hazafelé vivő út alatt egy napot és egy éjszakát egymagában töltött Gilboa lejtőin, közel ahhoz a helyhez, ahol Saul király életét vesztette; és Kapernaumba megérkezve már vidámabbnak tűnt ahhoz képest, mint amikor elvált Jánostól Jeruzsálemben.

⁶ Másnap Jézus odament a személyes dolgait tartalmazó ládához, mely Zebedeus műhelyében maradt, felvette a kötevényét, és munkára jelentkezett, mondván, „Kötelességem, hogy dolgozzak, amíg el nem jön az én időm.” És több hónapon át dolgozott is, egészen a következő év januárjáig, Jakab öccse mellett a hajóépítő-műhelyben. Miután ezt az időszakot végigdolgozta Jézussal, függetlenül attól, hogy milyen kétségek merültek fel benne az Ember Fia élete munkájával kapcsolatban, Jakab valójában többé sohasem adta fel teljesen a Jézus küldetésébe vetett hitét.

⁷ Jézus hajóépítő műhelybeli munkájának utolsó időszaka alatt az ideje javát a nagyobb bárka belső munkálataival töltötte. Nagy gondot fordított minden kézműves munkára és láthatólag emberi megelégedés töltötte el, amikor befejezett egy-egy elismerésre méltó munkát. Bár kevés időt pazarolt a csekélységekre, azért kínos gonddal dolgozott, amikor bármily, általa vállalt dolog lényeges részéről volt szó.

⁸ ¶ Az idő múlásával híre kelt Kapernaumban egy bizonyos Jánosnak, aki a tanhirdetés mellett keresztelte a bűnbánókat a Jordánban, és János ezt hirdette: „Közel van a mennyország; tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjétek meg”. Jézus figyelmesen hallgatta ezeket a beszámolókat, ahogy János lassan haladt felfelé a Jordán-völgyben a Jeruzsálemhez legközelebb eső gázlótól indulva. De csak dolgozott tovább, építette a hajókat, mígnem János a folyó mentén felfelé haladva eljutott egy Pella közeli helyhez a következő év, Kr.u. 26 január havában, amikor is Jézus letette a szerszámaint, kijelentve, „Eljött az én időm”, és rövidesen megjelent János előtt a megkeresztelésre.

⁹ De Jézus nagy változáson esett át. Kevés olyan ember akadt, aki a vidéken járt-kelt Jézus látogatásaiban és segédkezésében részesülve később valaha is felismerte a nyilvános tanítóban ugyanazt a személyt, akit a korábbi évek magánembereként megismert és megszeretett. És oka volt annak, hogy a segédkezésének kedvezményezettjei miért nem ismerték fel a nyilvános és ellentmondást nem tűró, későbbi tanítói szerepében. Ezen elmebeli és szellemi átalakulás évek óta zajlott, és a Hermon-hegyen való eseménydús otléte alatt ért véget.